

[Lewinsky.]
mindreaarige. I Dødsstraffen maa jo ligge Gengældelsesprincippet og tillige vel ogsaa Afskrækkelsesprincippet. Til Grund for de mere strenge Fængselsstraffe: Tugthus, Forbedringshusarbejde, Vand- og Brødstraffe ligger jo ogsaa til Dels dette afskrækkende og skræmmende Moment. Det er vistnok vanskeligt at afgøre, i hvor høj Grad det afskrækkende Moment har Betydning. Man kan jo vanskeligt sige, at naar Folk ikke bliver Forbrydere, er det af Frygt for at blive straffet. Og ser man hen til det ikke ringe Procenttal af straffede, som falder tilbage, faar man ikke Indtryk af, at Straffen er saa afskrækkende netop for dem, som man skulde synes, at den maatte virke ind paa, saa meget mere som Straffen jo netop ved Tilbagefald bliver strengere og strengere. Derimod tror jeg, at for streng Straf kan have en uheldig Virkning; og at der i den bestaaende Straffelov er Fare for dette, har jo det ærede 7de tingvalgte Medlem (Rytter) allerede gjort opmærksom paa i sit Foredrag forleden, hvor han viste hen til, at Domstolene i adskillige Tilfælde selv følte, at den idømte Straf maatte siges at være saa streng, at de maatte gaa til Administrationen og skaffe Benaadning, altsaa en mildere Straf.

Naar Stillingen er saaledes for Domstolenes Vedkommende, hvorledes tror man da, at den er for den straffede? Mon ikke Forholdet bliver det, at han ikke føler sig som den, der er brødefuld, men snarere som den, der er blevet forurettet af Samfundet, naar man idømmer ham en alt for haard Straf for en forholdsvist ringe Brøde? Der ved skaber man netop dette farlige, at mange Forbrydere føler sig forurettet af Samfundet, der vækkes en Hævnlyst hos dem, saaledes at de tænker: naar vi kommer ud, skal vi hævne os. Særlig synes jeg, det er forfærdeligt overfor de yngre, de mere modtagelige, naar jeg ser hen til de Regler, der gives i Straffeloven af 1866 om unges Afstraffelse, hvorefter man kunde tildele unge Mennesker mellem 15 og 16 Aar Rotting og Børn mellem 10 og 14 Aar Ris. Særlig vanartede Børn kunde man endog efter Straffeloven af 1866 tildele to Gange 25 Slag Ris i Løbet af to Dage. Vi har hørt, at baade den højtærede Justitsminister og det ærede 7de tingvalgte Medlem har omtalt Straffeloven som en saa udmærket Lov, men paa dette Punkt, Afstraffelsen af de unge, forekommer den mig at maatte siges at være en daarlig Lov, og den kan kun undskyldes med Tidsaanden i 1866, da man endnu betragtede Prygl som et godt Op-

dragelsesmiddel saavel i Hjemmet, i Skolen som paa Værkstedet. Det kan muligvis undskyldes, at man da havde slige Bestemmelser. Men aldeles uforstaaeligt forekommer det mig, at en Justitsminister i 1905 kunde mene, at Prygl var et godt Straffemiddel, og at der, saa sørgeligt det maa siges at være, var en Rigsdag, hvor der var et Flertal for en slig Straf. I 1905 indførte man Pryglestraf som Tillægsstraf for visse Volds- og Sædelighedsforbrydelser. Det kan kun være ud fra Gengældelsestanken og fra den Afskrækkelse, som man mente laa deri. I den samme midlertidige Straffelov af 1905 borttog man dog Straffen for Børn under 14 Aar, de blev straffri. Men dem over 14 Aar lagde man ind under de samme Regler, som gjaldt for Personer i Alderen fra 15 til 18 Aar. De skulde vedblivende have legemlig Afstraffelse, kun Ris i Stedet for Rotting. Det er mig aldeles uforstaaeligt, at man i 1905 ikke kunde naa saa vidt, at man afskaffede Legemsstraf for Børn og unge Mennesker. Det kan kun være, fordi man da havde forelsket sig i de Legemsstraffe, som man indførte for voksne Mennesker fra 18 til 55 Aar.

Denne Plet paa vor Straffelovgivning, kalder jeg det, fik da heller ikke Lov til at blive siddende længere end i 6 Aar. Ved den midlertidige Straffelov af 1911 gik man bort baade fra Prygl til voksne og fra Afstraffelse af mindreaarige. I det hele taget forekommer det mig, at det midlertidige Straffelovstillæg af 1911 betød et Fremskridt paa Straffelovgivningens Omraade, medens det midlertidige Straffelovstillæg af 1905 efter min Mening ikke dækkedes af den gode Bestemmelse, der kom ind i det om de betingede Straffedomme. De betingede Straffedomme blev jo bibeholdt i Straffeloven af 1911, og med Hensyn til Vand- og Brødstraffen gik man vist i 1911, om jeg husker ret, over til, at i Stedet for denne Strafform kunde simpelt Fængsel anvendes. Naar man i 1911 i det hele taget ikke gik længere med Reformen i vor Straffelovgivning, var det, som den daværende Justitsminister udtalte, af Hensyn til den da alt nedsatte Straffelovskommission. Justitsministeren var den Gang saa sangvinsk at haabe, at man snart stod overfor en samlet Ændring af vor Straffelovgivning. Nu er der omtrent gaaet 20 Aar siden, og nu staar vi altsaa ved den første Behandling her i Tinget af et Forslag til Revision af vor Straffelov.

Det Lovforslag, der her foreligger for os, maa siges at hvile paa et overordentlig grundigt Arbejde. Der har været nedsat to